

Úvodníček

A jsou tu opět Vánoce. Všichni shánějí dárky, uklízí, pečou, honí kapra po koupelně a děti zlobí - co taky dělat jiného, že? No prostě krásná sváteční idylka.

Vánoční svátky si užijte, moc nezlobte a do roku 2006 vykročte s chutí a dobrou náladou.

Nás oddílové Vánoce čekají za necelých 14 dní.

Nezapomeňte, že nejlepší dárek je ten, který od vás potěší někoho jiného.

Chtěl bych připomenout, že na klubovně se již rozdávají přihlášky na jarní tábor do Pasek nad Jizerou

Kosa.

14. podzimní tábor

„Prosím pozor, na nástupišti číslo 2, nastupujte do rychlíku číslo 948, směr Tanvald...“ A tak banda odvážných Kočovníků uposlechla nádražního rozhlasu a vydala se vstříc horskému dobrodružství. Po třech hodinách jízdy vláčkem jsme vystoupili ve stanici Plavy, odkud jsme byli auty Krakonošova synovce přepraveni přímo k malebné chaloupce ležící na stráni

Pasek nad Jizerou s šumící řekou Jizerou v údolí. Hodin bylo již mnoho, a tak jsme velitelské rozhodnutí „SPÁT“ přijali s povděkem.

Ráno vskutku krásné a ještě k tomu čerstvé houstičky z místního

„hypermarketu“. Po vydatné snídani jsme se dozvěděli, že cílem naší výpravy bude vrchol Pumori (osmitisícovka), a tak se v následujících dnech bude nutno připravit na vysokohorský výstup. Pravdou je, že nad horami trochu mráček poletovalo, ale našemu výletu na královnu Jizerských hor, rozhlednu Štěpánku, nic nebránilo. Vydrápali jsme se Pasekama nahoru a zamířili na skálu čnicí z lesa. Výhled z ní nebyl špatný, ale foukalo tak, že podle horolezeckých tabulek by za stávající teploty 10°C při tomto větru byla teplota asi -1°C. Radši jsme pokročili dále k rozhledně Štěpánce. Zde jsme se nasytili výhledem do kraje, dobrým obídkem a Michal si zde

popovídal se svými kamarády, coby majiteli rozhledny. Dále jsme pokračovali přes Kořenovské sedlo do Kořenova k železničnímu tunelu, kde ústí slavná ozubnicová dráha. Podal jsem drobnou přednášku a popošli jsme k místnímu

pak přešli přes most okolo flegmatické ryby, přes záplavovou čtvrt Pilišťata na náměstí a ke zdejší růžové cukrárně U Marušky, která měla však z technických důvodů zavřeno. Nevadí, uspokojila nás zdejší Jednota. A jelikož jsme předtím šli z kopce, museli jsme teď logicky do kopce. A pořádného. Ale krajina a výhledy nás zaměstnaly natolik, že jsme vystoupali na hřeben Tomášových vrchů bez velkých problémů. Odtud se nám naskytl neobvyklý pohled na Paseky a po vrstevnici okolo místa, kde nám Cvalda na jarňácích při nešťastném pádu vyhrabal kráter, zpátky k domečku. Večerní strava opět z místních zdrojů. Večer se pomalu chýlil ke konci, když tu zpod nedaleké skály jsme

nádraží. Zde jsme rozhodli, že na návštěvu krásného železničního mostu přes Jizeru je již pozdě, a tak jsme svoji trasu nasměřovali přímo k domovu. Večer jsme si dali dobré těstovinky a naučili se něco z horského názvosloví (suťoviska, zlomiska, hroty, věže, galerie, rokle...).

Po další sladké noci na nás vyklouklo nefalšovaně horské Sluníčko, které vyzývalo pro další horskou výpravu. Avšak měla dorazit Pucek, a tak jsme podnikli jen malou procházku po okolí. Od Pucka nám přišla nemilá zpráva, že v příslibený čas nedorazí, a tak jsme se vrátili k chalupě, vyměnili svršky a vyrazili do cukrárny do Jablonce nad Jizerou. Cestou byla kontrolována naše orientace v terénu tzv. terénními dotazy. V Jablonci u hasičárny jsme se opět občerstvili z vlastních zásob,

zaregistrovali volání o pomoc nějakého ztřeštěného horolezce, který se v pozdních nočních hodinách vydal bez jistění zdolat zdejší masiv a zřít se dolů. Děti měli za úkol nějakým způsobem mu pomoci, ale mám takový pocit, že kdyby nedorazila odborná pomoc, náš nešťastník by tam asi umrzl.

Opět překrásné ráno s horským Sluníčkem, které stejně jako předešlý den láká na horskou výpravu, jenomže dnes nebyl očekáván ničí příjezd, a tak jsme vyrazili z dolat horu T

anvaldský Špičák! Zase jsme museli zdotat pasecký kopec a pak přes Rejdice, kolem sedačkové lanovky do Příchovic a za pomoci Hobovy navigační GPSky trefili Tanvald. Tady jsme si na nádraží prohlédli velký žlutý sněhový pluh, který zde každou zimu bojuje s masami sněhu na již zmíněné ozubnicové trati. A pak přišel konečný výstup na náš cílový bod. V půlce jsme si museli dát pauzičku, neboť krpálek to byl poctivý. Cíl byl však šťastně zdolán a vrchol byl okořeněn nejen kvalitním výhledem, ale i chutnými sardinkami z dalekých moří. Rozhledna opět bohužel z technických důvodů „čerpání dovolené“

zavřena. Odtud jsme sestoupili do Albrechtic (živná půda Jakuba skláře, o kterém teď běží zfilmovaný román na Primě) a následně do nedaleké Desné na nádraží, obydlené pane Bambuškařem. Tady jsme se po pár minutách dočkali motoráčku, který nás vyvezl po opěvované trati do stanice Kořenov, za pouhých 84,- Kč. Na tomto místě jsme však již jednou stanuli, a tak jsme neomylně zkopírovali trasu z prvního dne a zamířili k domovu. Večer jsme si zase zahráli několik zábavných her a ulehli ke spánku, neboť na závěrečný výstup jsme potřebovali být

dostatečně koncentrování.

A další ráno jako vždy nemělo chybu, a tak nic nebránilo tomu, abychom s místním horským vůdcem vyrazili přes suťoviska k lezecké stěně na Pumori alias Borovské skály. Zde jsme se v průběhu sportovních aktivit dozvěděli mnoho zajímavého o

horolezení a vyzkoušeli si nejen výstup nahoru, ale i „kolmý“ (70°) sestup čili slaňování. Po povídlovém občerstvení si ti, kteří již nechtěli lézt a byla jim zima mohli jít něco zahrát na nedalekou louku. Když už se blížil soumrak a na kraj padal nepříjemný chládek, sbalili jsme fidlátka a naplnění zážitkem se vrátili do chaloupky. Poslední ráno nám přineslo očekávatelný úklid. Od majitele jsme byli pochváleni za pořádek! Pak jsme si ještě uvařili k obědu

nástupiště číslo 4, přijel rychlík číslo 249, ze směru Meziměstí, Hradec Králové, Chlumec u Waterloo...“

Doufám, že se všem prázdniny líbily a užili si je plnými doušky.

Ikarus

Po stopách Čisona

Crrrrrrrrrrrrrr. Tak takhle nějak začalo osudné sobotní ráno. Nejprve jsem si

polířčičku a vyrazili na vlak. Některým se sice šlo poněkud hůře (že, Petře), protože si naložili tolik věcí, že nemohli pomalu ani chodit. Ale i kdyby se většina naložených věcí dala použít, myslím si, že kuličky se v šikmém horském terénu hrát prostě nedají. Na nádraží v Rokytnici nad Jizerou jsme se naložili do vláčku a se dvěma přestupy nakonec dorazili...

myslela, že jsem jen zapoměla přepídit budík, a jen tak, ne zrovna ladně, jsem ho zamáčkla. Když tu hlavou mi projelo to osudné slovo – Čison. Nevěděla jsem, co znamená, ale chtěla jsem to zjistit. Vyrazila jsem na nádraží a tam...tam mě čekalo překvapení. Asi tu noc byla nějaká zvláštní konstalace hvězd, jinak si to nedovedu vysvětlit. Na stejném místě, ve stejnou dobu a ve stejném dnu jsem potkala 20 lidí řešících stejný problém. Říkali si

„Stanice Praha, hlavní nádraží, na

Kočovníci. Přidala jsem se k nim a společně jsme vyrazili přijít Čisonovi na kloub.

Cestou jsme měli velké štěstí. Potkali jsme totiž kronikářku, která objasnila nám neznámé věci.

Dozvěděli jsme se, že Čison je duch, který nemůže ani do nebe ani do pekla. A pokud mu pomůžeme získat vzácné dary, které osvobodí

jeho duši, nalezneme poklad. Co se dalo dělat. Touha po pokladu byla velká.

Kronikářka nás opustila, ale naše cesta pokračovala. Ocitli jsem se na trhu, kde se z některých stali boháči, ale jiní přišli o vše. Ani nevím jak, ale při našem obchodování jsme potkali věštkyni a kořenářku. Poradila nám, že jedna z věcí je vzácné koření. Dali jsme hlavy dohromady, spojili veškeré síly a získali první vzácný dar.

Další cesta byla velice náročná. Docházely nám síly, žaludky prázdné a vidina pokladu se ztrácela v nedohlednu. Překonali jsme se. Z posledních sil jsme našli naušnici. Už zbývala jen látka a váza. Původně jsme si mysleli, že získat vázu nebude nijak těžké. Opak byl ale pravdou. Nejenže váza nebyla vcelku, nýbrž ve střepech, ale po jejím složení neobsahovala žádné vzácné

kameny. Co s tím? Vzácné kameny se přece jen tak neválejí na zemi. Někdo je určitě hlídá. A taky že jo. Nezelekli jsme se. Co nejtíšeji jsme se přiblížili a ukořistili kameny. Už jsme měli skoro vyhráno. Většina darů byla na světě. Ještě ta látka. Neváhali jsme, přidali do kroku, hnala nás touha po pokladu. Když tu! Byli jsme na samém konci tažení a látka nikde. Ovládlo nás smutno, tak blízko a přece daleko. Když už jsme se smířili s neúspěchem, přišel krejčí. Nabízel různé látky, ale jedna byla ze všech látek nejvzácnější. Abychom ji získali, museli jsme nabídnout celé jmění. Sice jsme zchudli, ale látka byla naše.

Připravili jsme všechny vzácné dary a začali vyvolávat Čisona. Dlouho se nic nedělo, až

najednou... Zjevil se před námi samotný Čison.

Předali jsme dary a byli obdařeni pokladem.

V ten den jsme se už rozhodli vrátit domů.

Nadšení z pokladu jsme s úsměvem na tváři skočili do náručí našich

maminek.

Puc

O Kounově

Byl jsem přehlasován k tomu, abych přispěl svou trochou výletu do Týpka. Bránil jsem se, ale odpor byl marný. Tak

tady to máte. Budu se snažit vám jí naservírovat po Lopatě, nenásilnou formou z mého pohledu vypravěče.

Začalo to tenkrát v pátek, když jsme se konečně všichni sešli ve vlaku v Praze – Dejvicích, abychom zažili tohle žůžo dobrodruží. Vystoupili jsme v Kounově, plní přestupování, a vyrazili s davem do víru vesnice v domnění, že nás dovede ke škole. Dav se pomalu ztrácí a obec vydává pachy různých druhů a zdrojů. A hle, na levoboku stojí obrovská budova – škola. Přichází postava hodné učitelky a ubytovává nás. Bydlíme v místnosti s kobercem, konferenčními stolkami, postelí a spoustou židlí. Toho využíváme a děláme si místo pro arénu na fotbal. Není to obyčejný fotbal, všichni sedí v několikaúhelníku na židlích (prostor mezi jejich nohama je branka), mezi židlemi jsou stoly jako mantinely, smí se používat pouze jedna noha a samozřejmě se s ní kope do míče do jiných branek. Skvělá zábava. Ještě jsem se nezmínil o naší posádce. Jeli jsme ve složení: 1 Helmut, 1 Pečeně, 1 Autobus, 1 Hakis, 1 Vigo, 1 Marcel a jeden já. Potom, co si okopáváme všechny nohy a já s Vigem si odíráme ruce od zuřivého držení stolů, jdeme konečně spát. Ikarus, který hledá skvělé místo na spaní po čtyřech, se náhle zaklínuje mezi nohama židlí naskládaných na sebe, a jelikož se nemůže vyprostít, rozbaluje si a usíná, přičemž stále opakuje, jaké má výborné místo. To Helmut se ukládá ke spánku na obřím letišti a Hakis na posteli. Ostatní spí normálně.

Ráno se probouzím se snídaní na stole. Ááá, rohlíčky, procvičujeme si žaludek, jakožto i bránice, při kreslení vtipných situací. K popukání. Vyrážíme ven, ale předtím si musíme zahrát fotbal, tentokrát na hřišti. Míříme na Kounovské řady, což mají být řady kamenů v lese. To by ani nebylo nic zajímavého, kdyby nebyly z kamenů, které se vyskytují nejbliže 30km

odtud. Už si na nich vylámalo několik historiků, archeologů, astronomů všechny zuby. Mluví se o historickém kalendáři, vyznačení drah pro závody koňmo, astronomickém zařízení, vyznačení pozemků (archeologové našli stopy orby mezi řadami) a dalších. Můžeme se o tom hádat, ale to je tak jediné, co s tím můžeme dělat. Cestou nachází Ikarus výhybku, a znáte Ikaruse – trvalo dlouho, než jsme ho odtrhli. Klidné putování nám znepríjemňují živelné pohromy jako povodeň či zmizík. Napojujeme se na naučnou stezku a po ní se rychle dostáváme k řadám. Ještě najít největší kámen, co tu mají – Gibbon I. Ukazatel nejdřív zaměřuje Marcela, ale pak OGIho nacházíme zaraženého v zemi. Seznamujeme ho s naším makakem, necháváme ho radši na pokoji a dál ho neprovokujeme. Nastává čas vhodný oběda.

A jdeme dál. Nalézáme obrovskou, zamrzlou louži, nejdříve se rozklouzáváme, teprve pak můžeme tancovat ve dvojicích. Pokračujeme na Hakisův vysněný kopec, odkud je vidět přímo na školu, rozhlížíme se po okolí, nastavujeme směr a jdeme přímo zahrát si fotbal. Nastává tma a my se uchylujeme dovnitř. Unavení padáme do svých spacáků, někteří usínají. Vigo vysvětluje ekologickou hru, než ji však dovysvětlí, všichni odejdou nebo usnou. Uvaříme si vepřovková kolena s kečupem, přitom začne masové luštění křížovek a osmisměrek. Rozložíme arénu a půjdeme zase hrát fotbal, vymyslíme variace této hry. Doslova vykopání padneme spát, jen Ikarus se zaklíní.

Ráno vstaneme a opečeme se čajem, nasnídáme se. Houstičky. Bude panovat křížovkářská mánie, načež si postavíme arénu a nastane fotbal. Po dlouhé době vše uklidíme do konferenční podoby. Toho využijeme a svoláme krátkou podnikovou poradou se skrytou kamerou. Doprovodíme

Pěču na vlak, projdeme psí uličkou (viděli jste někdy křížence vlčáka s jezevčíkem?), dozvíme se, že za čtvrt hodiny přijde paní učitelka. Za deset minut všechno sklídíme a uklidíme. Zbude nám spousta času třeba na ...fotbal. Ještě zajít na čajíček, počkat na vlak a po několika přestupech nás přivítá nádraží v Dejvicích.

Dobrá zpráva pro všechny: máme kravín. Každý si může spočítat, kolikrát jsme za výlet hráli například fotbal. Šestkrát. Téma výletu je celkem jasné.

Podle skutečné události. Všechny nepochopitelné výrazy jsou pouze obrazným vyjádřením.

Bužu – Játonepsal III.

Hlahol drážní ho tělesa

A máme tu další zprávy od kolejí. Jistou část obyvatelstva Prahy 6 nedávno trápila výluka tramvajové dopravy na Bílou Horu. Po takové výluce se většinou očekává nějaký viditelný výsledek. Zde však běžný cestující změnu k lepšímu nezaregistroval, ba naopak. Tím „ba naopak“ myslím to, co se vám může v zastávce Vypich stát, přestupujete-li na tramvaj, abyste mohli pokračovat dále na Bílou Horu: Nejdříve vám zákon schválnosti zařídí, aby přijela linka 15, která zde končí, a vy jste tam mohli ještě nějakou tu minutku vymrznout. V případě většího štěstí se k vám od Břevnova řítí linka 22 či 25. Patnáctka mezitím vyložila cestující a míří do smyčky a vy se již nemůžete dočkat, až před vámi zastaví ta 22. A ejhle, co se to děje. Proč ten mamlas tramvaják zastavuje na dolním konci nástupního ostrůvku, říkáte si.

V tuto chvíli však není místo na hrubá slova, ale čas přečíst si dnešní článek! Následující text prosím porovnávejte s příloženým plánkem – bod **A** je místo, na kterém když tramvaj přejíždí, může přehodit (zde nově instalovanou) elektricky ovládanou výhybku.

Výhybka ve svém obvodu zaregistruje tramvajový vůz a po případném přehození se zablokuje, aby s ní nešlo manipulovat, zrovna když přes ni přejíždí tramvaj. Výhybka se opět odblokuje až ve chvíli, když je od ní tramvaj dostatečně vzdálena a opouští její kolejový obvod – takovým místem je bod **B**. Až v této chvíli může do obvodu výhybky další tramvaj!

S takovým místem, jako jsem teď popsal, se můžete setkat snad všude, kde je ihned za zastávkou křížovatka a výhybka – např. Prašný most, Strossmayerovo náměstí, Vítězné náměstí, Malostranská, Anděl...

Tak ať žijou hody, hody, kolejové obvody.

Ikarus

Historka maḡ iŝtra vitae

Vy si klidně čtete tohle Týpko a on už je mezitím prosinec. Ta nestoudná rychlost. se kterou se opovázil přijít, je až neuvěřitelná. Ale na druhou stranu je to vlastně docela dobrý měsíc – dárky, řízky, stromeček atd. Jedno staré české přísloví říká, že sliby se mají plnit – o Vánocích. Nu, a jelikož se naše rubrička jmenuje tak, jak se jmenuje (v překladu: historka učitelkou života), naplním jednu slib a poučím Vás, milí čtenáři, o tom, co se děje o Vánocích u nás v oddíle. Ti, co si tenhle článek vychutnávají v každém Týpku, jistě

již pochopili, že se bude mluvit o jedné Vánoční besídce, ročník 2000, svah severně od Prahy.

Poslouchejte tedy pozorně, ať víte, co se Vám může přihodit, a poučte se...

Začnu tradičně (*tradice je o Vánocích důležitá*). Sraz byl před klubovnou a na Hlavním nádraží. Každý byl obtěžkán nějakou tou tunou dárků pro své kamarády, nekamarády, a hlavně pro mě.

Přeskupili jsme se do vlaku a tradá do Bělé pod Bezdězem (nad, vedle, kolem), do školy malé, leč útulné. Tak jsme snědli (ne)chutnou večeříčku a byl večerní prográmeček. Rozdělení do družstev (Pucek, Hudla, pskle a Píďa) a veselé hry, např. posílání míčku lžící po koberci (zde se Hudla zbláznila po našem upozornění, že přejela zebrou), básnička opěvující školu aj. Potom šli někteří spát, zbylí buď drbali, pletli náramky nebo hráli velmi zajímavou mafii, z čehož je vyrušila Žízala a poslala je spát. Ráno raníčko Kosa vstal a vůbec nás probudil. Uznávám, že se to nerýmuje, ale je to pravda. Zjistili jsme, že zlý čaroděj (že by *Zababa*?) ukradl dárky a hodlá je sníst nebo co já vím, co s nima chce dělat. A tak jsme vyrazili na cestu za dárkama, plnou petard od Marcela a Kosy. Museli jsme se dostat do pohádky pomocí krásné básně (fuj). Potom jsme uchvacovali svíčky od ňákých trpaslíků, nebo co to bylo, a potom jsme si vařili a hlídali jsme svíčku, aby nám jí jakýsi lesní mužíčci nesfoukli, přičemž Čudla spáchala atentát na Gimliho, který díky tomu ztratil sklíčko od brejlí. Potom jsme se pomalu začli stáčet zpět. Ve škole byla záře(?), poté program – velice zajímavý – museli jsme zjistit kouzelné heslo, které připravilo kouzelníka o jeho moc nad dárečkama. Následovala večeře – hafo salátu a řízečky a nějaké to ovoce.

Potom jsme kráčeli ke stromečku, kde jsme zapělí koledy a vrátili se do školy. Rozdávali jsme dárky, Kosa byl z dlažební

kostky velmi nadšený, Ef z těch antirezů taky. Když se všichni dostatečně natěšili z dárečků, tak se šlo spát. Ráno byla snídaně v podobě cukroví, až bylo všem špatně. Někteří se tedy vrhli na zbytky salátu. Potom jsme si sbalili a vyrazili na vlak. Na cestu jsme byli vybaveni ještě jednou krabičkou cukroví. A vlake(a)m? Přece do matičky Prahy.

Tak dobře to dopadlo a my můžeme doufat, že to tak dopadne i letos (to jako že dostaneme dárky). Pápá

© Made by Morče, All rights are reserved for Anežka and Helut

Luštěňky

Ho, ho, ho, vážení luštěňkáři! Jistě jste si přečetli celé Týpko a nasýtli se množstvím zajímavých historek, informací i výmyslů. Teď přišel čas ulehčit své mysli a nechat ji se odreagovat při badání nad dvěma hádankami.

První je šifra, ke které příkládám ospravedlnění – již od půlky října mě pražská výzdoba nebezpečně ovlivňuje! Tu tedy je:

_/*_./**/*_./]**/**/*_*_*/*_./]**/*_*/**/**/**/||.

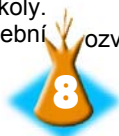
A druhá hádanka? Tu je...existuje Ježíšek? Nitky odpovědi můžete rozplétat s kamarády. Teď mě napadla další hádanka: Šli tři...kdo upadl? Ten krajní vlevo, vpravo, nebo ten uprostřed? Nebo upadl Ježíšek? Inu, o Štědrém večeru se Ježíška můžete zeptat, zda-li pod vahou dárků náhodou málem neupadl!

Irda

Fotoklepy

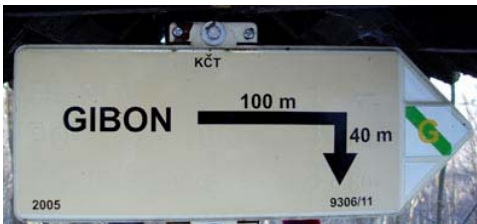
Milí přátelé, po dlouhé době je hlavním hrdinou tohoto článku opět Bužu. Pokud ještě nejste informováni, tak o jeho novém zaměstnání byste si rozhodně měli přečíst, neboť se na něj můžete zajít osobně podívat. Jak to? Čtete dál...

To bylo tak. Bužovi se jednoho dne ozval Čarlí, že by prý věděl o skvělé práci

v ZOO. Čárlí tam totiž čas od času chodí pomáhat Eidamovi, který tam má na starosti dvě želvy, a když mu někdy utečou, pozve si Čárlího a společnými silami je lapí. Tak tedy Čárlí tvrdil, že by prý Buža také zaměstnali, a sice v tropickém pavilonu. Inu co by ne, řekl si Bužu, alespoň tam bude celou zimu příjemné teplíčko a koukne se na nějaké ty

exotické živočichy. A tak se hned dalšího dne vydal do ZOO. A skutečně – jen co dorazil, hned ho poznali a bez řečí ho odvedli rovnou do pavilonu. Bužu čekal, kdy mu dají nějaké koště nebo krmení pro

zvířata, zkrátka až mu řeknou, cože to má vlastně dělat. Nikdo se k tomu ale neměl, a tak Bužu snědl jeden banán a s anakondou pod hlavou se uložil ke spánku. Brzy ráno ho vzbudil hlasitý hovor, a tak pootevřel oko a s údivem zíral na davy návštěvníků, kteří si ho se zájmem prohlíželi. Chvilí usilovně přemýšlel, kde že se to vlastně ocitl, a pak ho napadlo podívat se na cedulku, umístěnou přímo před ním. Jaké bylo jeho překvapení, když si přečetl nápis: „Gibon“. Byl z toho rázem na větvi. V tu chvíli pojal podezření, že došlo ke strašlivému omylu a v záchvatu hrůzy se chystal uprchnout. Náhle však jeden z návštěvníků natáhl jeho směrem dlaň a v ní Bužu spatřil – burák! Dlouho neváhal a hbitě ho slupl. Rázem začali i ostatní diváci vytahovat z kapes různé pamlsky. To byly hody! Bužu rychle zapomněl na svůj původní plán a cpal se hlava nehlava. Pro pobavení návštěvníků dokonce předvedl giboní bojový pokřik (viz. foto), čímž si získal pozornost i těch, kteří doposud postávali u papoušků. A tak Bužu brzy došel k závěru, že tahle práce by ho mohla bavit a že o jídlo rozhodně nouze nebude. Takže pokud si to nerozmyslel, můžete se na něj zajít podívat každý den od 10 do 16 hodin.

Marcel

Dnes vaříme s body

Vítám Vás v tomto článku, na který jste se určitě těšili. I ty. Koukám, že všichni jsou hladoví po tom vědět, jak na tom jsou. Pojdme se tedy podívat pod pokličku, co se nám navařilo.

Od posledního Týpka se toho dost událo a hlavně změnilo. Tak například v družinách se vůbec nic nezměnilo, až na to, že Kamzíci zvýšili svůj náskok a ostatní si taky nějaký ten bod připsali. V jednotlivcích už jsou ty změny patrnější. Jelikož proběhly kolem Podzimky, všichni si připsali spoustu bodů a kdo ne, tak tam

nebyl. A kdo tam nebyl nemá body – spoustu bodů. Helmut je nyní na hladině bodové polívky, před Jakem, který mimochodem oslavuje kulatý bod, ale není sám, slaví s ním Ajdam a Sebík. Popřejme jim hodně dalších kulatých bodů. Na třetí místo se vyhoupla Anča před Kazacha. Ostatní si prohlédněte v tabulce, protože víc se sem nevejde, už teď je tu trochu těsno.

Na Ohni se polévka uvaří a my zjistíme, kdo vyhrál zajímavé ceny. Proto jezděte na výlety, chodte na schůzky, plňte odborky a vyhrávejte soutěže.

šéfkuchaři Vígo a Bužu

DRUŽINY

1	Kamzíci	64
2	Zubří	30
3	Gepardi	18
4	Tygři	15

JEDNOTLIVCI

	Pan Dokonalý	123
1	Helmut (KA)	105
2	Jake (KA)	100
3	Anča (ZU)	82
4	Kazach (KA)	58

5	Ajdam	(KA)	50
6	Sára	(TY)	37
7	Chrob	(ZU)	35
8	Eda	(ZU)	31
9	Sebík	(ZU)	30
10	Michal	(GE)	28
	Bart	(TY)	28
11	Michal	(ZU)	26
	Bobeš	(GE)	26
	Petr	(GE)	26
12	Žalud	(TY)	19
13	Radka	(KA)	18
14	Stáňa	(TY)	16
	David	(GE)	16
15	Nic	(TY)	15
	David	(TY)	15
	Honza	(GE)	15
16	Filip	(TY)	12
17	Honza	(TY)	11
18	Viktor	(GE)	9
19	Lišák	(TY)	8
20	Karolína	(TY)	7
21	Verča	(TY)	5
22	Ríša	(TY)	4

KOČOVNÍK & OSMÁK

